

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților:

1. Condiții de detașare a magistraților în cadrul unor instituții internaționale. Analiza făcută de C.S.M. în abordarea unei solicitări de detașare, grefată pe datele statistice privind volumul de activitate și încărcătura pe judecător, locurile vacante, celelalte detașări în raport cu cea solicitată, se înscrie în limitele puterii discreționare conferite de lege.

(Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 5082 din 1 noiembrie 2011, dosar nr. 5774/1/2011).

Asupra recursului de față:

Prin Hotărârea nr. 403 din 23 iunie 2011, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins contestația formulată de M.C.C., judecător la Judecătoria Sectorului 6 București, împotriva Hotărârii nr. 370 din 19 mai 2011 a Secției pentru judecătoria a C.S.M.

Pentru a hotărî astfel, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut următoarele:

Prin Hotărârea nr. 370 din 19 mai 2011, Secția pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererea formulată de domnul M.C.C., judecător la Judecătoria Sectorului 6 București, de detașare în cadrul misiunii KUPM în Bosnia și Herțegovina.

Secția pentru judecătoria a avut în vedere situația existentă la Judecătoria Sectorului 6 București, sub aspectul numărului mare de posturi vacante temporar și a încărcăturii pe judecător. Astfel, secția a reținut că această instanță

se confruntă cu o situație dificilă din punct de vedere al resurselor umane și al volumului de activitate și, în consecință, a apreciat că detașarea domnului judecător ar duce la afectarea semnificativă a activității Judecătoriei Sectorului 6 București.

Deși, inițial, conducerea Judecătoriei Sectorului 6 București își exprimase avizul favorabil cu privire la detașarea domnului judecător, la data de 19.05.2011, prin adresa nr. 2/629/19.05.2011 a comunicat că revocă avizul favorabil acordat, având în vedere schimbarea condițiilor în ceea ce privește posturile de judecător din schema instanței, în sensul că 7 judecătoria s-au înscris la examenul de promovare în funcții de execuție, un judecător a intrat în concediul pentru creșterea copilului, iar 4 posturi sunt temporar vacante.

Conform Notei direcției de specialitate, în schema Judecătoriei Sectorului 6 București sunt prevăzute 27 de posturi, toate acestea fiind ocupate (5 posturi sunt temporar vacante, dintre care 2 posturi sunt ocupate în condițiile art. 134¹ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare).

Volumul de activitate la Judecătoria Sectorului 6 București se prezintă astfel: în anul 2010 încărcătura de cauze/judecător a fost de 1203, spre deosebire de media națională de 1020 cauze/judecător. În ceea ce privește situația celor 7 judecătoria din cadrul Judecătoriei Sectorului 6 București care au participat la examenul de promovare în funcții de execuție organizat în data de 08.05.2011,

aceștia nu au fost declarați admiși, dar au obținut medii de promovare. În situația valorificării rezultatelor de către respectivii candidați sau de o parte dintre aceștia, încărcătura/post de judecător va spori, ocuparea posturilor vacante fiind supusă procedurilor stabilite de lege, ceea ce necesită scurgerea unei perioade de timp între cele două momente.

La soluționarea contestației formulate, Plenul a avut în vedere și funcția pentru care se solicită detașarea și atribuțiile pe care domnul judecător ar urma să le îndeplinească, precum și previziunile de vacantare a unui număr de posturi de judecător la această instanță, ca urmare a solicitărilor de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor organizat la data de 08.05.2011.

S-a concluzionat prin hotărârea atacată că, având în vedere numărul mare de posturi vacante temporar și a încărcăturii pe judecător, precum și faptul că Judecătoria Sectorului 6 București se confruntă cu o situație dificilă din punct de vedere al resurselor umane și al volumului de activitate, se impune respingerea contestației.

Împotriva Hotărârii nr. 403 din 23 iunie 2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a formulat recurs M.C.C., în temeiul art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, solicitând anularea Hotărârii Secției pentru Judecători a C.S.M. nr. 370/19.05.2011, anularea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 403/23.06.2011, obligarea pârâtului C.S.M. la pronunțarea unei hotărâri prin care să admită cererea de detașare a recurentului începând cu a patra zi următoare pronunțării deciziei de admitere a recursului, sub sancțiunea unei penalități în cuantum de 115 Euro/zi de întârziere, echivalentă cu indemnizația pierdută de recurent.

În motivarea cererii de recurs, s-au arătat în esență următoarele:

1. România, ca și parte dintr-un întreg, respectiv parte a Uniunii Europene, ar trebui să acționeze și raportându-se la acest întreg, întrucât ne bucurăm de drepturi, dar ne-am asumat și obligații.

În acest context, se arată că, prin Acordul dintre România și Uniunea Europeană din noiembrie 2006, România s-a obligat să susțină efortul european, de asigurare a unui spațiu european stabil, securizat și de justiție și să răspundă la orice pretenție în legătură cu participarea sa la o operațiune UE de gestionare a crizelor, legată de oricare dintre membrii personalului său. Consiliul Uniunii Europene a lansat un anunț privind Misiunea Consiliului Uniunii Europene în Bosnia și Herțegovina, prin care statele membre au fost invitate să depună candidaturi ale personalului specializat în vederea asigurării funcționării optime a misiunii. Recurentul a arătat că și-a exprimat opțiunea de a participa în cadrul unei astfel de misiuni.

După primirea avizelor favorabile de la Judecătoria, Tribunal, Curte de Apel și Ministerul Justiției, s-a trimis candidatura Ministerului de Externe care a transmis-o la Consiliul Uniunii Europene și care, în urma selectării și examinării unui număr de 6 candidați, l-a admis pe recurent care arată că a fost singurul admis pentru postul de „Criminal Justice Expert” și ulterior a efectuat și un curs de pregătire la Ministerul Afacerilor Externe.

S-a arătat de către recurent că, ulterior, Judecătoria Sectorului 6 a revenit și și-a revocat avizul favorabil exprimat, Președintele invocând în mod abuziv situația promovării unui număr de 7 judecători la instanțele superioare.

2). Recurentul a arătat că, din punct de vedere managerial și potrivit principiilor care reglementează managementul resurselor umane, este benefic și să se recunoască și implicit să se recompenseze munca. Astfel, se arată că deși i-a fost aprobată înscrierea la examen și

a promovat examenul și alți colegi în situații similare au fost detașați, deși a făcut efortul suplimentar de a soluționa dosarele repartizate pe lunile următoare termenului cerut pentru detașare, din motive neimputabile, recurentul a privit o altă soluție, neavând un tratament egal și nediscriminatoriu.

S-a mai arătat că, în cadrul aceleiași misiuni mai este detașat un magistrat român, iar de la Judecătoria Sectorului 6 mai este detașat un magistrat la o instituție internațională.

3). Consideră recurentul că problemele interne de la nivelul judecătoriei nu sunt de natură a împiedica asupra funcționării acesteia. Se arată că, în condițiile în care, în mod iminent, vor promova 7 colegi la instanța superioară, recurentul se obligă să identifice cel puțin 7 colegi care să ceară transferul la Judecătoria Sectorului 6 București.

Se arată că activitatea recurentului nu va afecta activitatea altor colegi, dat fiind sistemul de normare a muncii, astfel că acestora li se va repartiza același număr de dosare.

De asemenea, a arătat recurentul că a preschimbant termenul în toate dosarele repartizate acestuia pe complet de vară, iunie, septembrie și octombrie și le-a soluționat în mare măsură pentru a nu aglomera activitatea instanței, dosarele rămase urmând a fi repartizate ciclic altor colegi, iar completul recurentului fiind blocat în urma solicitării acestuia.

Din situația statistică arătată de recurent, se precizează de acesta că volumul de muncă nu este proporțional împărțit la nivelul Judecătoriei Sectorului 6 București, astfel că plecarea acestuia într-o misiune de 5 luni nu ar fi un factor de destabilizare a funcționării instanței.

4). În fine, arată recurentul, măsura respingerii cererii de detașare îl prejudiciază pe acesta din punct de vedere profesional, cât și personal.

Astfel, se arată că această oportunitate îi poate aduce o îmbunătățire a

percepției asupra reformei sistemelor de drept din cele două țări, prin comparație, s-ar specializa în anumite probleme juridice, și-ar dezvolta limbajul juridic de specialitate în limba engleză.

Din punct de vedere financiar se arată că, de asemenea, o asemenea detașare ar însemna o suplimentare a veniturilor familiale.

În drept, cererea de recurs s-a întemeiat pe dispozițiile art. 29 alin. 7, art. 27 alin. 2 din Legea nr. 317/2004, art. 2 alin. 2, art. 58 din Legea nr. 303/2004; Legea nr. 554/2004, art. 67-89 TCE, Decizia Consiliului nr. 2010/755/CFSP/6 decembrie 2010 de modificare a deciziei nr. 2009/906/CFSP privind Misiunea Consiliului European în Bosnia și Herțegovina, Acordul dintre România și Uniunea Europeană care stabilește cadrul general de participare a României la operațiunile UE de gestionare a crizelor, din 29 noiembrie 2004.

Întâmpinarea

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii (C.S.M.) a formulat întâmpinare la cererea de recurs și a solicitat respingerea acestuia, ca nefondat.

Se arată că emiterea deciziei de către Consiliul Superior al Magistraturii se face cu respectarea echilibrului între interesul instituțiilor care solicită detașarea și interesul instanțelor, parchetelor de la care se detașează magistrați, considerându-se că primează interesul instanței de la care se detașează recurentul, în raport cu funcția și atribuțiile pe care recurentul le-ar deține în instituția internațională din afara sistemului judiciar pentru care s-a cerut detașarea.

În ceea ce privește capătul de cerere privind plata penalităților, se arată că este neîntemeiat, câtă vreme actul administrativ a fost emis în conformitate cu dispozițiile legale.

La dosar s-au depus înscrișuri, în conformitate cu prevederile art. 305 Cod procedură civilă.

Considerentele și soluția instanței de recurs. Argumentele de fapt și de drept relevante:

Prin Hotărârea nr. 403/23 iunie 2011 Plenul Superior al Magistraturii a respins contestația formulată de M.C.C., judecător la Judecătoria Sectorului 6 București, împotriva Hotărârii nr. 370 din 19 mai 2011 a Secției pentru judecători a C.S.M.

Pentru a hotărî astfel, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut următoarele:

Prin Hotărârea nr. 370 din 19 mai 2011, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererea formulată de domnul M.C.C., Judecător la judecătoria Sectorului 6 București, de detașare în cadrul misiunii KUPM în Bosnia și Herțegovina.

Secția pentru judecători a avut în vedere situația existentă la Judecătoria Sectorului 6 București, sub aspectul numărului mare de posturi vacante temporar și a încărcăturii pe judecător.

Astfel, Secția a reținut că această instanță se confruntă cu o situație dificilă din punct de vedere al resurselor umane și al volumului de activitate și, în consecință, a apreciat că detașarea domnului judecător, ar duce la afectarea semnificativă a activității Judecătoriei Sectorului 6 București.

Deși, inițial conducerea Judecătoriei Sectorului 6 București își exprimase avizul favorabil cu privire la detașarea domnului judecător, la data de 19.05.2011, prin adresa nr. 2/629/19.05.2011, a comunicat că revocă avizul favorabil acordat având în vedere schimbarea condițiilor în ceea ce privește posturile de judecător din schema instanței, în sensul că 7 judecători s-au înscris la examenul de promovare în funcții de execuție, un judecător a intrat în concediul pentru creșterea copilului, iar 4 posturi sunt temporar vacante.

Conform Notei direcției de specialitate, în schema Judecătoriei Sectorului 6

București sunt prevăzute 27 de posturi, toate acestea fiind ocupate (5 posturi sunt temporar vacante, dintre care 2 posturi sunt ocupate în condițiile art. 134¹ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare).

Volumul de activitate la Judecătoria Sectorului 6 București se prezintă astfel: în anul 2010 încărcătura de cauze/judecător a fost de 1203 spre deosebire de media națională de 1020 cauze/judecător. În ceea ce privește situația celor 7 judecători din cadrul Judecătoriei Sectorului 6 București care au participat la examenul de promovare în funcții de execuție organizat în data de 08.05.2011, aceștia nu au fost declarați admiși, dar au obținut medii de promovare. În situația valorificării rezultatelor de către respectivii candidați sau de o parte dintre aceștia, încărcătura/post de judecător va spori, ocuparea posturilor vacante fiind supusă procedurilor stabilite de lege ceea ce necesită scurgerea unei perioade de timp între cele două momente.

La soluționarea contestației formulate, Plenul a avut în vedere și funcția pentru care se solicită detașarea și atribuțiile pe care domnul judecător ar urma să le îndeplinească, precum și previziunile de vacantare a unui număr de posturi de judecător la această instanță, ca urmare a solicitărilor de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor organizat la data de 08.05.2011.

S-a concluzionat prin hotărârea atacată că, având în vedere numărul mare de posturi vacante temporar și a încărcăturii pe judecător, precum și faptul că Judecătoria Sectorului 6 București se confruntă cu o situație dificilă din punct de vedere al resurselor umane și al volumului de activitate, se impune respingerea contestației.

În conformitate cu prevederile art. 58 din Legea nr. 303/2004 privind statul

judecătorilor și procurorilor „Consiliul Superior al Magistraturii dispune detașarea judecătorilor și procurorilor, cu acordul scris al acestora, la alte instanțe sau parchete, la Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Ministerul Justiției sau la unitățile subordonate acestora ori alte autorități publice, în orice funcții, inclusiv cele de demnitate publică numite, la solicitarea acestor instituții, precum și la instituții ale Uniunii Europene sau organizații internaționale. Durata detașării este cuprinsă între 6 luni și 3 ani și se prelungește o singură dată, pentru o durată de până la 3 ani, în condițiile prevăzute la alin. 1.

Potrivit art. 40 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind C.S.M., Secțiunile C.S.M. au următoarele atribuții: a) dispun detașarea și delegarea magistraților în condițiile legii.

În raport de dispozițiile art. 6 alin. 1 și 2 din Hotărârea C.S.M. nr. 193/2006 privind Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor „Cererea de detașare însoțită de acordul scris al judecătorului sau al procurorului a cărui detașare se solicită, se depune la Consiliul Superior al Magistraturii”.

Direcția de resurse umane și organizare solicită punctul de vedere al președintelui instanței sau al conducătorului parchetului la care funcționează judecătorul sau procurorul și întocmește în termen de cel mult 15 zile de la primirea cererii, un referat în care prezintă datele relevante privind cariera judecătorului sau a procurorului, situația posturilor vacante și a celor ocupate la cele două instanțe, respectiv parchete, precum și volumul de activitate și încărcătura pe judecător sau procuror la instanțele sau parchetele implicate în procedura de detașare.

1) Motivul de recurs privind revocarea în mod abuziv a avizului favorabil de către președintele Judecătoriei Sectorului 6 București nu poate fi reținut, având în vedere că, așa cum rezultă din preve-

derile art. 6 alin. 2 din Hotărârea C.S.M. nr. 193/2006, se solicită acest punct de vedere pentru analizarea obiectivă a cererii de detașare.

Acest aviz din partea președintelui instanței de unde pleacă judecătorul care solicită detașarea este un reper important câtă vreme chiar și după acordarea detașării, aceasta poate înceta înainte de sfârșitul duratei pentru care a fost dispusă, la solicitarea motivată a președintelui la care funcționează judecătorul în cauză (art. 9 din Hotărârea C.S.M. nr. 193/2006).

2) Motivul de recurs privind recompensarea muncii și managementul resurselor umane și privind efortul suplimentar, remarcabil de altfel, al recurentului, de a-și soluționa dosarele este tranșat corect la nivel de principiu de către recurent, însă, la nivelul concret al speței, nu poate fi reținut în argumentarea tratamentului discriminatoriu.

Faptul că în cadrul aceleiași misiuni mai este detașat un magistrat român sau că de la Judecătoria Sectorului 6 București mai este detașat un magistrat la o instituție internațională, nu sunt elemente care să conducă la concluzia că recurentul a fost discriminat, nefiind vorba de situații similare, analoage, comparabile. Magistratul român de la aceeași misiune era de la un alt parchet (Hotărârea C.S.M. nr. 5/21 ianuarie 2010, depusă la dosar), iar magistratul român de la Judecătoria Sectorului 6 București a obținut prelungirea detașării la CJCE (Hotărârea Plenumului C.S.M. nr. 568/29 august 2011, existentă la dosar).

În sensul art. 14 din CEDO, o diferență de tratament apare ca discriminatorie dacă este lipsită de justificare obiectivă și rezonabilă, adică nu urmărește un scop legitim și nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În privința dreptului la nediscriminare, așa cum s-a considerat atât în doctrina

cât și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, se poate vorbi de o încălcare a dispozițiilor art. 14 din CEDO, numai în strânsă legătură cu un alt drept apărat de Convenție, ceea ce în speță nu poate fi invocat – detașarea constituie o vocație, și nu un drept al magistraților.

Faptul că recurentul a promovat un examen la o instituție europeană este demn de considerație, însă, pentru a putea beneficia de detașare trebuie să se supună analizei și deciziei C.S.M., conform competențelor stabilite de lege în atribuția acestuia și arătate mai sus.

Susținerea privind imaginea seriozității Statului Român și a angajamentelor asumate nu poate fi reținută, aceasta fiind o chestiune de politică externă care intră în atribuțiile Ministerului Afacerilor Externe, prin pârgii specifice.

3) Motivul referitor la problemele interne ale Judecătoria Sectorului 6 București și modalitatea de soluționare propusă de recurent prin identificarea și convingerea a unui număr de 7 colegi care vor cere transferul la Judecătoria sectorului 6 București, în cazul promovării celor 7 colegi care au obținut medii de promovare la concurs, nu prezintă consistență în condițiile în care valorificarea rezultatelor și ocuparea posturilor vacante este supusă procedurilor stabilite de lege.

Conform Notei de resurse umane, la Judecătoria Sectorului 6 București sunt prevăzute 27 de posturi, toate fiind ocupate, 5 posturi temporar vacante, din care 2 posturi ocupate în condițiile art. 134¹ din Legea nr. 304/2004, 7 judecători din cadrul Judecătoria au participat la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 08.05.2011, obținând medii de promovare.

Volumul de activitate la Judecătoria Sectorului 6 București în 2010, ca încărcătură de cauze/judecător a fost de 1203, spre deosebire de media națională de 1020 cauze/judecător.

Această situație nu este contestată de recurent, însă, se critică susținerea

C.S.M. în sensul că în alte situații acesta a argumentat că, nerespectarea obligațiilor internaționale asumate de către România nu poate fi motivată prin probleme interne ale sistemului judiciar român. (ex. Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 568/29.08.2011).

Înalta Curte a reținut că nu poate fi apreciată ca relevantă o afirmație scoasă din context întrucât, așa cum s-a arătat anterior, nu există o situație similară cu cea a recurentului.

În altă ordine de idei, C.S.M., în calitate de garant al independenței Justiției, asigură funcționarea eficientă a sistemului judiciar (art. 1 și art. 3 din Legea nr. 317/2004), are capacitatea de a alege din mai multe soluții pe cea care corespunde cel mai bine interesului public ocrotit.

Este adevărat că deciziile C.S.M. implică o evaluare subiectivă, dar această autoritate dispune în exercitarea puterii sale discreționare de o marjă de apreciere, în limita competențelor prevăzute de lege.

A considerat Înalta Curte că din probele administrate nu rezultă că intimatul C.S.M. și-a exercitat dreptul de apreciere printr-un exces de putere. Astfel, acesta a motivat respingerea cererii recurentului având în vedere criteriile obiective, precum încărcătura instanței de unde ar pleca recurentul, locurile vacante, celelalte detașări în raport cu cea solicitată de recurent, considerând că primează interesul instanței de la care se detașează, în raport cu interesul și beneficiul instituției internaționale din afara sistemului judiciar pentru care s-a solicitat detașarea.

Înalta Curte a apreciat că Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 403/23.06.2011 și Hotărârea Secției pentru Judecătoria a C.S.M. nr. 11370/2011 au fost emise cu respectarea competențelor legale prevăzute de lege. Nici considerentele de ordin personal nu sunt suficiente pentru a determina o soluție favorabilă recurentului, având prioritate considerentele de ordin obiectiv, profesional, dezvoltate mai sus.

Față de cele arătate mai sus, în conformitate cu prevederile art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, a fost respins recursul, ca nefondat.

2. Răspunsul prin care Inspekția Judiciară comunică petentului că nu s-au constatat fapte sau împrejurări care să impună luarea unor măsuri de competența C.S.M. nu reprezintă un act administrativ, ci doar o operațiune administrativă ce poate fi contestată odată cu rezoluția de clasare, dată potrivit dispozițiilor art. 45¹ alin. 5 din Legea nr. 317/2004.

(Curtea de Apel Cluj - Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 30/2012 din 19 ianuarie 2012, dosar nr. 1527/33/2011).

Prin cererea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 26.10.2011, C.M.-A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, anularea hotărârilor Inspekției Judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1743/IJ/1343/SIJ/2010.

În motivarea cererii reclamantul a arătat, în esență, că Inspekția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a răstălmăcit, cu rea-credință, cele reclamate de el, confirmând astfel un comportament abuziv.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 49 alin. 2 Legea nr. 317/2004, republicată.

Pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare prin care a invocat, în prealabil, excepția de necompetență materială, solicitând declinarea competenței de soluționare în favoarea Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, iar cu privire la fondul cauzei, a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată.

Având în vedere că pârâtul a răspuns la memoriul formulat de domnul C.M.A.,

se apreciază, pe de o parte, că nu poate fi reținută existența unui refuz nejustificat din partea Consiliului Superior al Magistraturii de a-i soluționa cererea și, pe altă parte, că nu poate fi constatată pretinsa netemeinicie sau nelegalitate invocate de reclamant față de răspunsul pe care a înțeles să-l atace.

De asemenea, a solicitat instanței să aibă în vedere dispozițiile art. 97 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora, exercitarea dreptului de sesizare a Consiliului Superior al Magistraturii nu poate pune în discuție chestiuni de judecată, care sunt supuse căi lor legate de atac.

Mai mult, potrivit art. 17 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale.

Prin urmare, Consiliul Superior al Magistraturii nu poate să analizeze aspecte legate de încălcarea unor drepturi de natura celor invocate de reclamant sau de modul de a dispune al judecătorului, cu privire la anumite măsuri procedurale ori cu privire la chestiuni legate de fondul pricinii, persoanele nemulțumite având posibilitatea să conteste pretensele neregularități în căile de atac prevăzute de lege.

Împrejurarea că reclamantul este nemulțumit de răspunsul comunicat de Inspekția Judiciară nu poate duce la concluzia că memoriul său nu a fost soluționat complet și cu respectarea dispozițiilor legale.

Față de argumentele prezentare anterior, se solicită să se respingă cererea formulată de domnul C.M.A., ca neîntemeiată.

În drept, s-a întemeiat întâmpinarea pe dispozițiile art. 115-118 din Codul de procedură civilă.

În susținere, înțelege să se folosească de proba cu înscrisuri, depunând în acest sens memoriul domnului C.M.A., adresat Consiliului Superior al Magistraturii și răspunsul nr. 1743/11/1343/SI1/2010 al Inspecției judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

La termenul de judecată din data de 19.01.2012, Curtea a pus în discuție, din oficiu, excepția inadmisibilității cererii, dată de lipsa calității de act administrativ a răspunsului emis de Inspeția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Analizând, cu prioritate, excepția invocată, Curtea a constatat că aceasta este fondată, din următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 554/2004, persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. 1 lit. h, poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale.

Actul administrativ este definit de dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. c ca fiind actul unilateral cu caracter individual sau normativ, emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Prin urmare, poate face obiectul acțiunii în contencios administrativ doar un act administrativ, astfel cum acesta este definit de dispozițiile Legii nr. 554/2004.

Raportat la dispozițiile legale enunțat anterior, Curtea a constatat, însă, că răspunsul nr. 1743/IJ/1343/SIJ/2010 emis de Inspeția Judiciară din cadrul

Consiliului Superior al Magistraturii nu reprezintă un act administrativ; prin acest răspuns nu s-au născut, modificat sau stins raporturi juridice.

În fapt, în baza dispozițiilor art. 45¹ din Legea nr. 317/2004, potrivit căreia orice persoană interesată poate semnala Inspecției Judiciare aspecte în legătură cu activitatea ori conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, cu încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori cu săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare, reclamantul s-a adresat Inspecției Judiciare cu un memoriu vizând activitatea d-lui judecător L.B., din cadrul Judecătoriei Cluj-Napoca.

Inspeția Judiciară a comunicat reclamantului răspunsul atacat prin prezenta cerere, prin care i s-a adus la cunoștință că nu s-au constatat fapte sau împrejurări care să impună luarea unor măsuri de competența Consiliului Superior al Magistraturii.

Acest răspuns nu reprezintă un act administrativ, putând fi considerat doar o operațiune administrativă, care ar fi putut fi contestată, în conformitate cu dispozițiile art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, doar odată cu rezoluția de clasare dată potrivit dispozițiilor art. 45¹ alin. 5 din Legea nr. 317/2004, rezoluție care putea fi atacată, potrivit dispozițiilor art. 46 alin. 13 din același act normativ, în baza legii contenciosului administrativ.

Curtea nu poate reține, în speță, dispozițiile art. 49 din Legea nr. 317/2004 invocate de reclamant, acestea vizând posibilitatea contestării hotărârilor emise de Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară. Or, în speță o astfel de hotărâre nu există, ceea ce se contestă fiind, așa cum s-a menționat anterior, un răspuns emis de Inspeția Judiciară ca urmare a memoriului formulat de reclamant, răspuns care nu conține, însă, rezoluția de clasare, doar aceasta din urmă putând face obiectul acțiunii în contencios administrativ.

Prin urmare, pentru considerentele expuse anterior, Curtea a admis excepția invocată și a dispus respingerea, ca inadmisibilă, a cererii formulate.

3. Admisibilitatea acțiunii în anulara unei părți din rezoluția dată de Comisia de disciplină pentru procurori în care se fac referiri critice cu privire la conduita profesională a unui magistrat, chiar dacă soluția finală de clasare a lucrării nu are efecte directe și imediate asupra carierei acestuia, în condițiile în care, cele reținute în sarcina procurorului de caz ca fiind o culpă profesională, este rezultatul exclusiv al „unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul unui registrului penal al Parchetului”.

(Curtea de Apel Iași - Secția Contencios administrativ și fiscal, sentința nr. 58/2012 din 20 februarie 2012, dosar nr. 1094/45/2012)

Reclamanta M.E.L. a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu o contestație îndreptată împotriva Rezoluției din 25 mai 2011, emisă de Comisia de disciplină - Secția pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, cu ocazia soluționării lucrării nr. 31/CDP/2011, prin care se solicită „anularea constatării Comisiei de disciplină - Secția pentru procurori, exprimată în cuprinsul Rezoluției din 25.05.2011”, motivat de posibilele urmări negative ale acesteia asupra carierei sale profesionale.

Consiliul Superior al Magistraturii, prin întâmpinare, a invocat excepția necompetenței materiale a instanței sesizate, precum și excepția lipsei procedurii prealabile, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind inadmisibilă.

Prin decizia nr. 5483 din 18 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a

dispus trimiterea cauzei, spre competența soluționare la Curtea de Apel Iași, unde pricina a fost înregistrată sub nr. 1094/45/ din 9 decembrie 2011.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, Curtea a reținut că reclamanta M.E.L. a fost numită, prin Ordinul nr. 1754/C din 30 iunie 2004, emis de ministrul Justiției, în funcția de procuror în Parchetul Național Anticorupție - Serviciul Teritorial Iași și că, anterior acestei date, ea și-a desfășurat activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași, unde a fost delegată, printre altele, să supravegheze urmărirea penală în dosarul nr. 1033/P/2004, ce avea ca obiect verificarea efectuată de Inspectoratul de Poliție al Județului Iași - Serviciul de Investigare a Fraudelor cu privire la modul de derulare a unor contracte de către reprezentanții S.C. A. C. S.R.L.

Curtea a reținut că, în cursul anului 2010, Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat efectuarea unui control la parchete, cu privire la motivele nesoționării unor dosare penale, până la împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, că sesizarea a fost înregistrată la Inspekția Judiciară sub nr. 2422/IJ/746/SIP/2010, și că, urmare a verificărilor prealabile, s-a constatat, printre altele, că prin rezoluția nr. 1033/P/2004 din data de 12 noiembrie 2009, procurorul șef secție urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților C.C. și A.D.

Referitor la acest dosar s-a mai reținut de către Comisia de disciplină pentru procurori că: „Inițial cauza s-a aflat în supravegherea procurorului M.L., respectiv de la data de 25 iunie 2004 până la data de 16 august 2007”, că „de la această dată supravegherea cauzei a fost efectuată de procurorul C.F.”, că „după promovarea acestui procuror supra-

vegherea cauzei a fost făcută de procurorul șef de secție urmărire penală din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași” și că „la data de 12 noiembrie 2009, la dosarul nr. 1033/P/2005 a fost conexas dosarul nr. 1506/P/2005 și a fost dispusă soluția de scoatere de sub urmărire penală menționată”.

În ceea ce privește „împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005”, s-a constatat că aceasta „s-a împlinit în luna septembrie 2007, deci în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului M.L.”, apreciindu-se că „din punct de vedere disciplinar nu poate fi pusă în discuție activitatea procurorilor M.L. și C.F., în ceea ce privește neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale, având în vedere perioada în care aceștia au realizat supravegherea întrucât în cauză s-a împlinit termenul de prescripție de a exercita acțiunea disciplinară pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004”.

Constatând că, „în aceste condiții, nu poate fi reținută o eventuală comitere a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, față de procurorul M.L.”, întrucât „s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de exercitare a acțiunii disciplinare”, Comisia de disciplină pentru procurori, prin rezoluția din 25 mai 2011, dată în dosarul nr. 31/CDP/2011, a dispus „Clasarea lucrării privind pe procurorul M.L., sub aspectul comiterii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, soluție ce a fost comunicată procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, la data de 3 iunie 2011, care, la rândul său, a comunicat un exemplar al rezoluției menționate procurorului în cauză, sub semnătură, la data de 07.06.2011.

Luând cunoștință de conținutul rezoluției menționate, M.L. s-a adresat

Comisiei de disciplină pentru procurori, solicitând „îndreptarea erorii materiale strecurate în cuprinsul rezoluției”, după ce, în prealabil, se adresase vicepreședintelui Consiliului Superior al Magistraturii, în aceeași problemă.

Urmare a acestei plângeri, Comisia de disciplină pentru procurori comunică petentei, prin adresa nr. 31/CDP/2011 din 16 iunie 2011, că:

„Mențiunile din cuprinsul rezoluției de clasare privind supravegherea cercetărilor penale realizate în dosarul nr. 1033/P/2004 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași au avut ca suport probator Registrul de evidența al cauzelor penale din anul 2004”, din care rezultă că supravegherea cercetărilor în dosarul menționat a fost exercitată de procurorul M.E.L., până la data de 16 august 2007, că „verificările prealabile întreprinse de către inspectorul judiciar desemnat au avut în vedere examinarea datelor din dosarele penale precum și a evidențelor parchetului referitoare la acestea”, că „în aceste condiții, împrejurarea invocată în prezentul memoriu, privind numirea, începând cu data de 20 august 2004, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nu a fost cunoscută de către inspectorul judiciar, neconcordanța relevată datorându-se exclusiv unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași” și că, întrucât „susținerile dumneavoastră vizează fondul cauzei, ele nu pot forma obiectul unei îndreptări de eroare materială”, „rezoluția Comisiei de disciplină, prin care s-a dispus clasarea, putând fi contestată potrivit Legii nr. 554/2004”.

Primind soluția ce s-a dat plângerii sale, reclamanta a promovat prezenta acțiune, în procedura prevăzută de Legea contenciosului administrativ.

Examinând, cu prioritate, excepția ce s-a ridicat de către pârât, Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 7 alin.

I din Legea nr. 554/2004, înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim trebuie să solicite autorității publice emitente revocarea, în tot sau în parte, a actului administrativ individual emis.

S-a mai constatat că, în cauza de față, reclamanta M.E.L. s-a adresat Comisiei de disciplină a Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, la data de 8 iunie 2011, solicitând „îndreptarea erorii materiale strecurate în cuprinsul Rezoluției din 25.05.2011, în sensul de a se prevedea ca dată până la care dosarul s-a aflat în supravegherea sa 19 august 2004 și înlăturarea numelui său din pagina 13 aliniat 3 și 4 și respectiv din pagina 49 pct. I” și că, la această cerere autoritatea publică sesizată a răspuns prin adresa nr. 31/CDP/2011, în sensul că „Susținerile dumneavoastră vizează fondul cauzei și nu pot forma obiectul unei îndreptări de eroare materială”.

Raportat la această situație de fapt, Curtea a considerat că solicitarea din data de 8 iunie 2011, respinsă în mod explicit prin adresa nr. 31/CDP/2011, are semnificația și valoarea unei plângeri prealabile, în sensul art. 7 alin. I din Legea nr. 554/2004, întrucât, chiar dacă petenta nu a folosit termenul de „revocare”, utilizat de către legiuitor, este evident că, prin respectiva cerere, cea în cauză a înțeles să conteste constatările și concluziile consemnate în cuprinsul rezoluției din 25 mai 2011, în partea referitoare la dosarul nr. 1033/P/2004, ce a făcut obiectul verificării efectuate de Inspectia Judiciară, cerând, într-o manieră personală, restabilirea adevărului, în ceea ce o privește, afirmând în mod explicit că: „îndreptarea erorii materiale este deosebit de importantă pentru mine întrucât, în ceea ce mă privește, nu există temeiuri a se constata că s-a împlinit termenul de

prescripție al dreptului de a exercita acțiunea disciplinară împotriva mea, în această modalitate se elimină posibilitatea promovării unei eventuale acțiuni civile împotriva mea, iar Rezoluția din 25.05.2011 a Comisiei de disciplină nu ar mai putea avea urmări asupra carierei mele profesionale”.

În acest context, instanța a apreciat că lipsa de acuratețe a termenilor ce au fost folosiți de către reclamantă, în cuprinsul petiției sale din 8 iunie 2011, nu poate să aibă vreo consecință juridică, sub aspectul îndeplinirii de către aceasta a condiției cerute pentru sesizarea instanței, de prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, atâta timp cât legiuitorul nu impune nici un fel de condiții în ceea ce privește denumirea sau conținutul plângerii, pe care cel ce se consideră vătămat este obligat să o adreseze organului emitent al actului administrativ contestat, și nici sancțiuni de ordin procedural, în ipoteza utilizării unor termeni improprie, a insuficienței clarificării a finalității urmărite, ori a unei neargumentării atotcuprinzătoare a petiției.

În legătură cu aceste aspecte, de ordin strict formal, Curtea a constatat că principalul scop pentru care legiuitorul a instituit obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile a fost acela de a se da posibilitatea organului emitent al actului de autoritate contestat să-și repare eventuale greșeli, asigurându-se astfel o cale mai rapidă de restabilire a legalității, și nu de a obstacula realizarea dreptului constituțional referitor la liberul acces la justiție.

Cum reclamanta a sesizat, în scris, că situația de fapt reținută, în ceea ce o privește, precum și concluziile ce s-au tras din aceasta, nu corespund adevărului și sunt de natură să-i afecteze imaginea profesională, iar autoritatea emitentă actului contestat confirmă, prin scrisoarea de răspuns la acea petiție, că situația

negativă semnalată se datorează „exclusiv unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași”, fără a face însă și cuvenitele rectificări, Curtea a considerat că reclamanta și-a îndeplinit obligația prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și că sesizarea instanței s-a făcut în condiții regulamentare, drept pentru care excepția ridicată de pârât a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

În ceea ce privește fondul cauzei, Curtea a apreciat că Rezoluția din 25 mai 2011, dată de Comisia de disciplină pentru procurori, are valoarea și semnificația unui act administrativ individual, în sensul dat acestui termen de art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004 și că dreptul celui ce se consideră vătămat în interesele sale legitime, prin emiterea acestui act de autoritate, de a cere anularea lui este consacrat prin art. 46 alin. 13 din Legea nr. 317/2004, drept ce subzistă independent de soluția de clasare a lucrării, ce s-a adoptat în finalul actului.

Considerând legitim demersul judiciar inițiat de reclamantă, dat fiind faptul că acesta este rezultatul refuzului explicit al autorității sesizate de a da eficiență propriilor sale constatări menționate în adresa de răspuns, Curtea a apreciat că verificarea legalității rezoluției date în dosarul nr. 31/CDP/2011 nu se poate face doar prin prisma soluției finale ce s-a adoptat și anume aceea a clasării lucrării, ci și în funcție de celelalte constatări și concluzii ce au stat la baza soluției de clasare, evidențiate în cuprinsul actului de autoritate contestat, având în vedere că și considerentele ce au stat la baza măsurii luate fac parte integrantă din actul administrativ contestat.

Din această perspectivă, Curtea a apreciat că reclamanta face dovada existenței unui interes legitim personal în accepțiunea dată acestui termen de art.

2 alin. 1 lit. p) din Legea nr. 554/2004, din moment ce în considerentele rezoluției a cărei anulare se cere s-a reținut că: „termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005 s-a împlinit ... în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului M.L.” și că, din punct de vedere disciplinar, activitatea acesteia, decurgând din „neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale”, nu poate fi sancționată corespunzător, întrucât „s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de a exercita acțiunea disciplinară pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 alin. h) din Legea nr. 303/2004”.

În aceste condiții, Curtea a apreciat că, deși constatarea abaterii nu a fost urmată de o sancțiune disciplinară corespunzătoare, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție, în care această măsură putea fi luată, faptul reținerii „împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului M.L.” și al imposibilității de a o sancționa disciplinar, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a exercita acțiunea disciplinară împotriva celei în cauză, este de natură să afecteze - necontând dacă într-o mai mare sau mai mică măsură - imaginea profesională a reclamantei, precum și dreptul ei la carieră, întrucât nu se poate exclude ipoteza ca, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, această conduită, presupus culpabilă, să cântărească în luarea unei decizii administrative, în ceea ce o privește pe cea în cauză.

Pe cale de consecință, constatând că nu se poate păstra un act administrativ în care se fac referiri critice cu privire la conduita profesională a unui magistrat, doar pentru că soluția finală de clasare a lucrării nu are efecte directe și imediate asupra carierei acestuia, în condițiile în care însăși autoritatea emitentă a actului

recunoaște, în mod explicit, că cele reținute în sarcina procurorului de caz ca fiind o culpă profesională, este rezultatul exclusiv al „unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași”, Curtea a apreciat că reclamanta este în drept să ceară anularea acelei părți din rezoluția dată de Comisia de disciplină pentru procurori, la data de 25 mai 2011, prin care se reține că termenul de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului ML și că, pentru neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale, nu se pot lua măsuri disciplinare, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de a exercita acțiunea disciplinară „pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004”.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 554/2004, Curtea a admis acțiunea reclamantei, în sensul că a anulat constatările și concluziile consemnate la filele 12 și 13 din rezoluția dată de Comisia de disciplină pentru procurori în dosarul nr. 31/CDP/2011, în partea ce o privește pe procurorul M.L.

4. Săvârșirea a două infracțiuni intenționate la regimul circulației pe drumurile publice justifică pierderea bunei reputații, în analizarea îndeplinirii acestei condiții, C.S.M. exercitându-și dreptul de apreciere cu respectarea principiului legalității și a menținerii unor standarde ridicate, în raport cu exigentele impuse pentru exercitarea unei funcții publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraților este esențială.

(Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și

fiscal, decizia nr. 1722 din 29 martie 2012, dosar nr. 519/59/2011)

Asupra recursului de față:

Din examinarea lucrărilor din dosar, au fost constatate următoarele:

1. Soluția instanței de fond:

Prin cererea înregistrată la Curtea de Apel Timișoara, reclamantul T.C. a chemat în judecată Consiliul Superior al Magistraturii solicitând instanței ca, în contradictoriu cu pârâțul, să dispună:

- anularea Hotărârii nr. 25/A din 23.02.2011 emisă de Secția pentru Procurori a C.S.M. prin care pârâțul a constatat că nu îndeplinește condițiile legale pentru numirea în funcția de procuror;

- să se constate ca îndeplinite condițiile pentru ocuparea funcției de procuror, urmare a promovării examenului de admitere în magistratură din 21.11.2010;

- să fie obligat pârâțul să propună Președintelui României numirea sa în funcția de procuror;

- suspendarea executării Hotărârii nr. 25/A din 23.02.2011, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii de fond.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că a participat la concursul de admitere în magistratură din data de 21 noiembrie 2010, fiind declarat admis cu media 7,40.

Concursul a fost validat de Plenul C.S.M. prin Hotărârea nr. 1156 din 16.12.2010.

Prin Hotărârea nr. 25A din 23.02.2011 a Secției pentru Procurori a C.S.M. s-a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile cumulativ prevăzute de art. 226 alin. 2 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, pentru procedura de numire în funcțiile de judecător și procuror, fără concurs, aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 152 din 1.03.2006, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea nr. 123 din 7.02.2008.

În considerentele hotărârii s-a reținut că reclamantul a fost declarat „respins” la concursul de admitere în magistratură organizat la 21.11.2010, reținându-se că nu îndeplinește condiția bunei reputații, întrucât figurează în evidența operativă a organelor de poliție.

Reclamantul a mai arătat că hotărârea C.S.M. de a-l respinge pentru lipsa bunei reputații depășește esența și spiritul legii, întrucât prin sentința penală nr. 174 din 14.02.1996 a Judecătoriei Lugoj, definitivă prin neapelare, a fost condamnat la plata amenzii penale de 90.000 ROL, pentru săvârșirea infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere, încredințarea unui autovehicul unei persoane care nu deține permis de conducere, fapte prevăzute de art. 36 alin. 1 și art. 36 alin. 3 din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice.

Curtea de Apel Timișoara - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, prin sentința civilă nr. 399 din 22 septembrie 2011 a admis în parte acțiunea reclamantului T.C., dispunând anularea Hotărârii nr. 25A din 23.02.2011 emise de C.S.M. - Secția pentru procurori.

De asemenea, a constatat că reclamantul îndeplinește condiția bunei reputații pentru a fi numit în funcția de procuror, obligând pârâtul să propună Președintelui României numirea reclamantului în funcția de procuror pe un post corespunzător mediei obținute de reclamant la concursul de admitere în magistratură din 21.11.2010, respingând în rest acțiunea.

Totodată, a respins cererea de suspendare a executării Hotărârii nr. 25/A din 23.02.2011 emisă de Secția pentru procurori a C.S.M. până la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri și a luat act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut că nu este întemeiată

imputarea adusă reclamantului, în sensul că nu ar avea o bună reputație în sensul art. 12 din Legea nr. 303/2004.

Cum pârâtul nu a prezentat nici date din care să rezulte o conduită reprobabilă repetată a reclamantului, nici anterior, nici ulterior săvârșirii faptei pentru care a fost condamnat în 1996, nerezultând din dosar că reclamantul a mai săvârșit și alte fapte antisociale, chiar contravenții, în perioada anterioară sau ulterioară condamnării sale penale, instanța a considerat că actul administrativ contestat nu este întemeiat în privința reținerii neîndeplinirii condiției bunei reputații de către reclamant.

Din acest punct de vedere, acțiunea reclamantului este întemeiată, pârâtul acționând cu exces de putere prin reținerea neîndeplinirii condiției bunei reputații de către reclamant, exces de putere definit drept „exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor”, excesul de putere din speță conducând la încălcarea dreptului reclamantului de acces la funcția de procuror, pe considerente bazate pe o interpretare excesivă a unor texte legale lipsite de previzibilitatea necesară unei astfel de evaluări.

În ceea ce privește cererea reclamantului de a se constata că întrunește toate condițiile legale pentru a ocupa funcția de procuror în urma promovării examenului de admitere în magistratură din data de 21.11.2010, instanța a constatat că obiectul prezentului litigiu l-a reprezentat legalitatea Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 25/A din 23.02.2011 și îndeplinirea sau nu, de către reclamant, a condiției bunei reputații.

Părțile nu au solicitat administrarea de probe din care să rezulte îndeplinirea celorlalte condiții legale pentru ocuparea funcției de procuror, astfel cum sunt prevăzute de art. 14 alin. 2 din Legea nr.

303/2004, text care prevede că „la concursul pentru admiterea la Institutul Național al Magistraturii se poate înscrie persoana care îndeplinește cumulativ condițiile cetățeniei române, domiciliul în România și capacitate deplină de exercițiu, este licențiată în drept, nu are antecedente penale sau cazier fiscal, cunoaște limba română și este aptă din punct de vedere medical și psihologic pentru exercitarea funcției.

Având însă în vedere că a reținut că reclamantul îndeplinește condiția bunei reputații, instanța a obligat pârâtul ca - în măsura în care sunt îndeplinite și celelalte condiții de numire, în afara condiției referitoare la bună reputație - să propună Președintelui României numirea reclamantului în funcția de procuror pe un post corespunzător mediei obținute de reclamant la concursul de admitere în magistratură din 21.11.2010.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării Hotărârii nr. 25/A din 23.02.2011 pronunțate de Secția pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii de fond, instanța a reținut că reclamantul a justificat această cerere, susținând că se află în imposibilitatea de a-și valorifica rezultatele concursului de admitere în magistratură și de a ocupa funcția de procuror, fiind declarat admis în urma tuturor probelor concursului (test scris, examinare psihologică și examinare medicală).

Cu privire la condițiile suspendării executării actului administrativ, întrucât reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii condiției unei pagube iminente prin executarea actului administrativ a cărui suspendare a solicitat-o, Curtea a constatat inutilitatea examinării și a condiției cazului bine justificat, cererea de suspendare fiind nefondată în condițiile în care nu sunt întrunite cumulativ ambele condiții menționate mai sus.

Curtea a mai reținut că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a apreciat că nu este întemeiată cererea de suspendare a executării Hotărârii nr. 25/A din 23.02.2011 emise de Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori până la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri, motiv pentru care a respins-o.

2. Calea de atac exercitată:

2.1. Împotriva acestei soluții a formulat recurs Consiliul Superior al Magistraturii care a invocat motivul prevăzut la art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia o hotărâre poate fi recurată atunci când a fost pronunțată fără temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.

Autoritatea recurentă a susținut, în esență, că instanța de fond a interpretat și aplicat greșit prevederile art. 12 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „admiterea în magistratură a judecătorilor și procurorilor se face prin concurs, pe baza competenței profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputații”.

Or, în cauză, condiția bunei reputații nu este îndeplinită, din moment ce intimatul-reclamant a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni, ceea ce reprezintă fapte care au avut drept consecință pierderea bunei reputații.

Referitor la împrejurarea că, între timp a intervenit reabilitarea de drept, C.S.M. a argumentat că în acest mod reclamantul nu a redobândit buna reputație, cerută de dispozițiile art. 12 din Legea nr. 303/2004 republicată, făcând trimitere și la decizia nr. 5593/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal.

În concluzie, autoritatea recurentă a solicitat admiterea recursului, desființarea

soluției pronunțate și respingerea acțiunii formulate de reclamant.

2.2. Intimatul-reclamant a depus întâmpinare, prin care a răspuns criticilor recursului, solicitând respingerea acestuia și susținând, în esență, că soluția instanței de fond este legală și temeinică, invocând, în sprijinul argumentelor sale, decizia nr. 2267/2010.

2.3. Intimatul-reclamant a depus concluzii scrise susținând, în esență, că recursul formulat este nefondat, invocând alături de decizia nr. 2267/2010 și decizia nr. 4554/2011 ale Înaltei Curți - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, ca reper pentru definirea bunei reputații care nu a fost definită de legiuitor.

3. Soluția instanței de recurs:

Recursul este întemeiat, pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare, Înalta Curte reținând că soluția instanței de fond a fost dată cu interpretarea și aplicarea greșită a legii, fiind incident motivul de recurs prevăzut la art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, invocat de autoritatea recurentă.

Astfel, în cauză, este necontestat că intimatul-reclamant a fost condamnat prin sentința penală nr. 174/1996 pentru săvârșirea cu intenție a două infracțiuni la regimul circulației pe drumurile publice.

De asemenea, este necontestat că, în privința condamnării la amendă penală, între timp a intervenit reabilitarea de drept.

În considerentele soluției pronunțate, instanța de fond a reținut că, în privința condamnării penale survenite în urmă cu peste 14 ani, a intervenit reabilitarea de drept, astfel că reclamantul se bucură de o bună reputație, fără să precizeze nici dacă această reputație a redobândit-o ca urmare a reabilitării și nici dacă, eventual, nu o pierduse chiar ca urmare a faptului că pentru infracțiunile comise fusese condamnat la amendă penală.

Raționamentul instanței de fond nu este doar incomplet, dar este și greșit, din moment ce legiuitorul a instituit, între

altele, două condiții distincte: lipsa antecedentelor penale și respectiv, existența unei bune reputații, așa cum rezultă din prevederile art. 14 alin. 2 lit. c din Legea nr. 303/2004, republicată, potrivit căreia „la concursul pentru admiterea la Institutul Național al Magistraturii se poate înscrie persoana care (...) nu are antecedente penale sau cazier fiscal și se bucură de o bună reputație”.

Este adevărat că legiuitorul nu a definit conținutul noțiunii de „bună reputație”, lăsând acest lucru la aprecierea autorității competente, adică la aprecierea Consiliului Superior al Magistraturii, autoritate care gestionează cariera magistraților, dar și accesul în magistratură.

Or, în situația concretă a reclamantului, Înalta Curte a reținut că autoritatea recurentă și-a exercitat dreptul de apreciere cu respectarea principiului legalității și a menținerii unor standarde ridicate, în raport cu exigentele impuse pentru exercitarea unei funcții publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraților este esențială.

Înalta Curte a considerat că, prin săvârșirea unor fapte penale, mai ales atunci când este vorba de infracțiuni săvârșite cu intenție, reputația unei persoane este afectată negativ în mod fundamental, într-o societate normală, întemeiată pe respectarea ordinii de drept.

Astfel fiind, Înalta Curte a reținut că, prin săvârșirea celor două infracțiuni intenționate la regimul circulației pe drumurile publice, intimatul-reclamant și-a pierdut buna reputație, prezumată a fi avută la data respectivă.

Or, în cauză, instanța de fond nu a argumentat și nici Înalta Curte nu a identificat cum, prin ce și nici în ce măsură a reușit intimatul-reclamant să-și redobândească buna reputație, care trebuie să constituie garanția schimbării radicale a

poziției acestuia în raport cu respectarea și, respectiv, aplicarea legii.

Totodată, Înalta Curte a considerat necesar să sublinieze că și reglementările internaționale referitoare la criteriile de selecție a viitorilor magistrați (Carta Universală a Judecătorului, Carta Europeană privind Statutul Judecătorului, Recomandarea CM/2000/12) impun o exigență maximă din partea entităților competente în ceea ce privește evaluarea profesională morală, dar și conduita

socială exemplară de care trebuie să se bucure aspiranții la demnitatea de magistrat, ceea ce înseamnă, inclusiv, lipsa oricărei încălcări a legii.

În concluzie, rezultând că recursul este întemeiat, a fost admis, soluția instanței de fond a fost desființată, iar pentru considerentele expuse, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

***Rubrică realizată de
judecător Paula Andrada Coțovanu*,
Curtea de Apel Pitești***